Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

της 8ης Οκτωβρίου 2025 *

«Ενέργεια – Εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας – Κατευθυντήρια γραμμή για την εξισορρόπηση ηλεκτρικής ενέργειας – Άρθρο 1, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού (ΕΕ) 2017/2195 – Ευρωπαϊκή πλατφόρμα για την ανταλλαγή ενέργειας εξισορρόπησης από εφεδρείες αποκατάστασης συχνότητας με αυτόματη ενεργοποίηση – Μη συμμετοχή του ελβετικού διαχειριστή συστήματος μεταφοράς – Προσφυγή ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών του ACER – Ειδικοί όροι και κανόνες για την άσκηση της προσφυγής – Άρθρο 28 του κανονισμού (ΕΕ) 2019/942 – Απαράδεκτο λόγω ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών – Πράξη που δεν αφορά άμεσα τον προσφεύγοντα – Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας»

Στην υπόθεση T-558/23,

Swissgrid AG, με έδρα το Aarau (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τον P. De Baere, τον P. L' Ecluse, τον K. T'Syen, την V. Lefever και τον V. Ion, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Συνεργασία των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ACER), εκπροσωπούμενου από τους P. Martinet και E. Tremmel, επικουρούμενους από τους B. Creve και T. Kölsch, δικηγόρους,

καθού,

υποστηριζόμενου από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την O. Beynet, τον T. Scharf, τον B. De Meester και τον C. Hödlmayr,

παρεμβαίνουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους P. Škvařilová-Pelzl, πρόεδρο, I. Nõmm (εισηγητή), G. Steinfatt, D. Kukovec και R. Meyer, δικαστές,

γραμματέας: I. Kurme, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 12ης Μαρτίου 2025,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα Swissgrid AG ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως A-008-2022 του συμβουλίου προσφυγών του Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Συνεργασία των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ACER), της 29ης Ιουνίου 2023, με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή κατά της αποφάσεως 15/2022 του ACER, της 30ής Σεπτεμβρίου 2022 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

2 Η προσφεύγουσα είναι ανώνυμη εταιρεία ελβετικού δικαίου και ο μοναδικός διαχειριστής συστήματος μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας (στο εξής: ΔΣΜ) στην Ελβετία.

3 Το 2018, η προσφεύγουσα και άλλοι ΔΣΜ συνήψαν μνημόνιο συνεργασίας με το οποίο επισημοποίησαν τους όρους συμμετοχής τους στο σχέδιο υλοποίησης πλατφόρμας για τον διεθνή συντονισμό της αυτοματοποιημένης αποκατάστασης συχνότητας και λειτουργίας σταθερών συστημάτων (Platform for the International Coordination of Automated Frequency Restoration and Stable System Operation, στο εξής: Picasso).

4 Βάσει του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 714/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τους όρους πρόσβασης στο δίκτυο για τις διασυνοριακές ανταλλαγές ηλεκτρικής ενεργείας και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1228/2003 (ΕΕ 2009, L 211, σ. 15), η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/2195, της 23ης Νοεμβρίου 2017, σχετικά με τον καθορισμό κατευθυντήριας γραμμής για την εξισορρόπηση ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ 2017, L 312, σ. 6), ο οποίος προβλέπει τη δημιουργία κοινών ευρωπαϊκών πλατφορμών για την εφαρμογή της διαδικασίας συμψηφισμού ανισορροπιών και την εκπλήρωση των όρων ανταλλαγής ενέργειας εξισορρόπησης από εφεδρείες αποκατάστασης συχνότητας και από εφεδρείες αντικατάστασης (αιτιολογική σκέψη 10) και ιδίως, στο άρθρο 20, τη δημιουργία ευρωπαϊκής πλατφόρμας για την ανταλλαγή ενέργειας εξισορρόπησης από εφεδρείες αποκατάστασης συχνότητας με αυτόματη ενεργοποίηση.

5 Στις 24 Ιουνίου 2020 ο ACER εξέδωσε την απόφαση 02/2020, η οποία αφορούσε τη δημιουργία ευρωπαϊκής πλατφόρμας για την ανταλλαγή ενέργειας εξισορρόπησης από εφεδρείες αποκατάστασης συχνότητας με αυτόματη ενεργοποίηση (στο εξής: πλατφόρμα aFRR) και περιλάμβανε ως παράρτημα το πλαίσιο υλοποίησης της εν λόγω πλατφόρμας (στο εξής: πλαίσιο υλοποίησης).

6 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ιβ’, του πλαισίου υλοποίησης όριζε ότι ως «ΔΣΜ μέλος» νοείται «κάθε ΔΣΜ ο οποίος [είχε] προσχωρ[ήσει] στην πλατφόρμα aFRR» και το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ιγ’, όριζε ότι ως «συμμετέχων ΔΣΜ» νοείται «κάθε ΔΣΜ μέλος που χρησιμοποιεί την πλατφόρμα aFRR για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης aFRR».

7 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ιδ′, του πλαισίου υλοποίησης όριζε ότι η Picasso «αποτελ[ούσε] το σχέδιο υλοποίησης της πλατφόρμας aFRR» και το άρθρο 5, παράγραφος 2, ότι «όλοι οι ΔΣΜ μέλη κατάρτισ[αν] το σχέδιο υλοποίησης της πλατφόρμας aFRR, το οποίο βασιζ[όταν] στο σχέδιο υλοποίησης της Picasso και μετατρ[άπηκε] σε σχέδιο υλοποίησης της πλατφόρμας aFRR κατόπιν εγκρίσεως του εν λόγω πλαισίου υλοποίησης της πλατφόρμας aFRR».

8 Την 1η Ιουλίου 2020 οι ΔΣΜ μέλη της Picasso, συμπεριλαμβανομένης της προσφεύγουσας, συνήψαν τη συμφωνία συνεργασίας για την πλατφόρμα Picasso, η οποία αντικαθιστά το προγενέστερο μνημόνιο συνεργασίας (στο εξής: συμφωνία συνεργασίας Picasso). Η εν λόγω συμφωνία υπόκειται στην κύρια συμφωνία για τις πλατφόρμες εξισορρόπησης, η οποία είναι κοινή για όλες τις πλατφόρμες και τέθηκε επίσης σε ισχύ την 1η Ιουλίου 2020 (στο εξής: κύρια συμφωνία).

9 Με έγγραφο της 17ης Δεκεμβρίου 2020 η διευθύντρια της Γενικής Διεύθυνσης Ενέργειας της Επιτροπής υπογράμμισε ότι δεν συνέτρεχε λόγος έκδοσης απόφασης για την έγκριση της συμμετοχής της Ελβετίας στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195. Η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά του προαναφερθέντος εγγράφου, η οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη με τη διάταξη της 21ης Δεκεμβρίου 2022, Swissgrid κατά Επιτροπής (T-127/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:868). Η εν λόγω διάταξη αναιρέθηκε με την απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2025, Swissgrid κατά Επιτροπής (C-121/23 P, EU:C:2025:83).

10 Στις 31 Μαρτίου 2022, κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 17 του πλαισίου υλοποίησης, το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Διαχειριστών Συστημάτων Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας (στο εξής: ΕΔΔΣΜ ηλεκτρικής ενέργειας) υπέβαλε στον ACER πρόταση τροποποίησης του εν λόγω πλαισίου, η οποία αφορούσε τον ορισμό των οντοτήτων που θα ασκούσαν τα καθοριζόμενα σε αυτό καθήκοντα.

11 Στις 30 Σεπτεμβρίου 2022 ο ACER εξέδωσε την απόφαση 15/2022 για την τροποποίηση του πλαισίου υλοποίησης. Με το άρθρο 1, στοιχείο β′, του παραρτήματος Ι της αποφάσεως 15/2022 τροποποιήθηκε ο ορισμός της έννοιας του «ΔΣΜ μέλους», ο οποίος πλέον διαλαμβάνεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ιγ′, του εν λόγω πλαισίου και περιλαμβάνει «τους ΔΣΜ στους οποίους εφαρμόζεται ο [κανονισμός 2017/2195] και οι οποίοι έχουν προσχωρήσει στην πλατφόρμα aFRR, συμπεριλαμβανομένων των ΔΣΜ που προέρχονται από περιοχές [ελέγχου φορτίου-συχνότητας] με περισσότερους από έναν ΔΣΜ».

12 Στις 30 Νοεμβρίου 2022 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της ως άνω αποφάσεως ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών του ACER.

13 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το συμβούλιο προσφυγών έκρινε ότι η απόφαση 15/2022 δεν συνιστούσε πράξη η οποία μπορούσε να επηρεάσει τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας και, ως εκ τούτου, δεν έχρηζε περαιτέρω εξέτασης το ζήτημα αν την αφορούσε άμεσα και ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 2019/942 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Ιουνίου 2019, για την ίδρυση Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Συνεργασία των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ΕΕ 2019, L 158, σ. 22), με αποτέλεσμα να απορρίψει την προσφυγή της ως απαράδεκτη. Το συμβούλιο προσφυγών διευκρίνισε τα εξής:

– το παραδεκτό των προσφυγών που ασκούνται βάσει άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 πρέπει να εξετάζεται υπό το πρίσμα της σχετικής με το

άρθρο 263 ΣΛΕΕ νομολογίας και, ως εκ τούτου, έπρεπε να εξακριβωθεί αν η απόφαση 15/2022 παρήγε δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα τα οποία μπορούσαν να θίξουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή της·

– από τον κανονισμό 2017/2195 προκύπτει ότι στις πλατφόρμες που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού επιτρέπεται να συμμετέχουν μόνον ΔΣΜ οι οποίοι υπόκεινται στο δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εξαιρουμένων των ελβετικών ΔΣΜ όσον αφορά τις ευρωπαϊκές πλατφόρμες για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης, υπό την προϋπόθεση ότι η Επιτροπή έχει εκδώσει σχετική απόφαση βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του εν λόγω κανονισμού)·

– κατόπιν των ανωτέρω και δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν εξέδωσε απόφαση βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195, συνάγεται ότι με την απόφαση 15/2022 απλώς εφαρμόστηκε το άρθρο 1 του κανονισμού 2017/2195, ενώ η συμμετοχή της προσφεύγουσας δεν προϋπέθετε την έκδοση απόφασης εκ μέρους του ACER, αλλά την έκδοση απόφασης της Επιτροπής·

– η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προβάλλει ότι ήταν μέλος της πλατφόρμας aFRR πριν από την έκδοση της απόφασης 15/2022, δεδομένου ότι, πρώτον, ουδέποτε είχε γίνει δεκτή ως μέλος της πλατφόρμας αυτής, δεύτερον, η απόφαση 03/2020 δεν απευθυνόταν σε αυτήν, τρίτον, ο κανονισμός 2017/2195 εφαρμόζεται από τις 18 Δεκεμβρίου 2017 και, τέταρτον, το άρθρο 1 του κανονισμού 2017/2195 δεν είχε τροποποιηθεί.

Αιτήματα των διαδίκων

14 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και

– να καταδικάσει τον ACER στα δικαστικά έξοδα.

15 Ο ACER ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή και

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

16 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή και

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

17 Προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως.

18 Με τον πρώτο λόγο προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο καθόσον το συμβούλιο προσφυγών κακώς ερμήνευσε τον κανονισμό 2017/2195 υπό την έννοια ότι για τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην πλατφόρμα aFRR έπρεπε η Επιτροπή να εκδώσει απόφαση βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195.

19 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται σφάλμα εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 υπό της περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το συμβούλιο προσφυγών εσφαλμένως έκρινε ότι η προσφυγή κατά της αποφάσεως 15/2022 ήταν απαράδεκτη.

20 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, τον οποίο η προσφεύγουσα επικαλείται επικουρικώς, προβάλλεται ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2017/2195, βάσει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, σε περίπτωση που ο εν λόγω κανονισμός ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει στους ΔΣΜ της Ένωσης να την συμπεριλάβουν στην πλατφόρμα aFRR.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του κανονισμού 2017/2195

21 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το συμβούλιο προσφυγών κακώς έκρινε ότι η συμμετοχή της στην πλατφόρμα aFRR ήταν δυνατή μόνον κατόπιν έκδοσης σχετικής απόφασης από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195 και ότι τέτοια απόφαση δεν υπήρχε. Υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το συμβούλιο προσφυγών έπρεπε να διαπιστώσει ότι η συμμετοχή της στην πλατφόρμα aFRR ήταν δυνατή, δεδομένου ότι, πρώτον, πληρούνταν οι προβλεπόμενες στο άρθρο 1, παράγραφος 6, σχετικές προϋποθέσεις λόγω των κινδύνων που συνεπάγεται η μη συμμετοχή της για την ασφάλεια του δικτύου, δεύτερον, οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή αρνήθηκε με το έγγραφο της 17ης Δεκεμβρίου 2020 να εγκρίνει μια τέτοια συμμετοχή ήταν εσφαλμένοι, τρίτον, το συμβούλιο προσφυγών πρέπει να έχει την αρμοδιότητα να εξακριβώσει αν πληρούνται οι προϋποθέσεις συμμετοχής της και, τέταρτον, η διάταξη της 21ης Δεκεμβρίου 2022, Swissgrid κατά Επιτροπής (T-127/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:868), με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή ακυρώσεως κατά του εγγράφου της 17ης Δεκεμβρίου 2020, δεν ασκεί επιρροή. Συναφώς, υπενθύμισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η ως άνω διάταξη αναιρέθηκε με την απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2025, Swissgrid κατά Επιτροπής (C-121/23 P, EU:C:2025:83).

22 Ο ACER και η Επιτροπή θεωρούν ότι το συμβούλιο προσφυγών δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Ο ACER υπογραμμίζει, επιπλέον, ότι η προβαλλόμενη για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας είναι απαράδεκτη.

23 Προκαταρκτικώς, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου του ACER κατά την οποία η επιχειρηματολογία που προβάλλει η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως είναι απαράδεκτη λόγω του ότι ισοδυναμεί με εκπρόθεσμη προβολή νέου λόγου ακυρώσεως.

24 Το άρθρο 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου προβλέπει ότι κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός εάν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Εντούτοις, λόγος ο οποίος συνιστά ανάπτυξη λόγου που προβλήθηκε προηγουμένως, ρητώς ή εμμέσως, με το δικόγραφο της προσφυγής και ο οποίος συνδέεται στενά με αυτόν πρέπει να κρίνεται παραδεκτός. Προκειμένου να θεωρηθεί ως ανάπτυξη λόγου ή αιτίασης που είχε προβληθεί προηγουμένως, ένα νέο επιχείρημα πρέπει να έχει αρκούντως στενό σύνδεσμο με τους λόγους ή τις αιτιάσεις που είχαν αρχικώς αναπτυχθεί στο δικόγραφο της προσφυγής ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ως αποτέλεσμα

της φυσιολογικής εξέλιξης της συζήτησης στο πλαίσιο κατ' αντιμωλία διαδικασίας (βλ. απόφαση της 20ής Νοεμβρίου 2017, Petrov κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, T-452/15, EU:T:2017:822, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

25 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ήδη με το δικόγραφο της προσφυγής της, η προσφεύγουσα υποστήριξε κατ' ουσίαν ότι το συμβούλιο προσφυγών δεν μπορούσε να στηριχθεί στην απουσία αποφάσεως για την έγκριση της συμμετοχής της στην πλατφόρμα aFRR. Συνεπώς, υποστηρίζοντας με το υπόμνημα απαντήσεως ότι το συμβούλιο προσφυγών όφειλε να εξετάσει το βάσιμο της θέσεως της Επιτροπής σχετικά με τη συμμετοχή της ή, τουλάχιστον, να εξετάσει αν πληρούνταν οι προϋποθέσεις μιας τέτοιας συμμετοχής, η προσφεύγουσα ανέπτυξε απλώς επιχειρηματολογία περιλαμβανόμενη στο δικόγραφο της προσφυγής της.

26 Το άρθρο 1 του κανονισμού 2017/2195, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αντικείμενο και πεδίο εφαρμογής», προβλέπει στην παράγραφο 6 ότι οι «ευρωπαϊκές πλατφόρμες για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης μπορεί να είναι ανοιχτές σε ΔΣΜ που δραστηριοποιούνται στην Ελβετία, υπό την προϋπόθεση ότι το εθνικό της δίκαιο εφαρμόζει τις βασικές διατάξεις της ενωσιακής νομοθεσίας για την αγορά ηλεκτρικής ενέργειας και ότι υφίσταται διακυβερνητική συμφωνία συνεργασίας στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας μεταξύ της Ένωσης και της Ελβετίας, ή αν ο αποκλεισμός της Ελβετίας ενδέχεται να προκαλέσει μη προγραμματισμένες φυσικές ροές ισχύος μέσω της Ελβετίας οι οποίες θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια του συστήματος της περιφέρειας».

27 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195, «εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 6, η Επιτροπή αποφασίζει, με βάση γνωμοδότηση του [ACER] και όλων των ΔΣΜ, σύμφωνα με τις διαδικασίες που καθορίζονται στο άρθρο 4 παράγραφος 3, σχετικά με τη συμμετοχή της Ελβετίας στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης[· τ]α δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των ελβετικών ΔΣΜ συνάδουν με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των ΔΣΜ που δραστηριοποιούνται στην Ένωση, ώστε να είναι δυνατή η ομαλή λειτουργία της αγοράς εξισορρόπησης σε επίπεδο Ένωσης και να εξασφαλίζονται ισότιμοι όροι ανταγωνισμού για όλους τους εμπλεκόμενους παράγοντες».

28 Κατά πάγια νομολογία, για την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (βλ. απόφαση της 14ης Μαρτίου 2024, VR Bank Ravensburg-Weingarten, C-536/22, EU:C:2024:234, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

29 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τόσο από τη γραμματική όσο και από τη συστηματική ερμηνεία του κανονισμού 2017/2195 προκύπτει ότι ενώ το άρθρο 1, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/2195 προβλέπει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί να γίνει δεκτή η συμμετοχή ελβετικών ΔΣΜ στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης, μεταξύ των οποίων μνημονεύεται και το ενδεχόμενο μη προγραμματισμένες φυσικές ροές ισχύος μέσω της Ελβετίας να θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια του συστήματος της περιφέρειας, η παράγραφος 7 του ίδιου άρθρου θεσπίζει τη διαδικασία η οποία πρέπει να ακολουθηθεί προκειμένου να γίνει δεκτή μια τέτοια συμμετοχή.

30 Συναφώς, το γράμμα του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195 είναι σαφές. Εξ αυτού συνάγεται ότι, μολονότι ο ACER και οι ΔΣΜ της Ένωσης καλούνται να διατυπώσουν τη γνώμη τους, η εξουσία λήψης αποφάσεων ανατίθεται στην Επιτροπή και, όταν το εν λόγω

θεσμικό όργανο ασκεί την εξουσία αυτή, δεν λαμβάνει υπόψη μόνον τις επιπτώσεις στην ασφάλεια του δικτύου, αλλά ελέγχει επίσης αν τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των ελβετικών ΔΣΜ συνάδουν με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των ΔΣΜ της Ένωσης.

31 Από τα ανωτέρω προκύπτει, πρώτον, ότι ορθώς το συμβούλιο προσφυγών έκρινε ότι, ελλείψει απόφασης εκδοθείσας από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195, η προσφεύγουσα δεν είχε δικαίωμα συμμετοχής στην πλατφόρμα aFRR, δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται, αφενός, ότι η εν λόγω πλατφόρμα εμπίπτει στην έννοια της «ευρωπαϊκής πλατφόρμας για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης» του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195 και, αφετέρου, ότι δεν έχει εκδοθεί καμία σχετική απόφαση της Επιτροπής.

32 Κατά συνέπεια, δεύτερον, καθόσον από το άρθρο 1, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού 2017/2195 προκύπτει ότι απόκειται στην Επιτροπή να εκδώσει απόφαση για τη συμμετοχή της Ελβετίας στις πλατφόρμες και, στο πλαίσιο αυτό, να εξετάσει αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 1, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/2195, η προσφεύγουσα κακώς προσάπτει στο συμβούλιο προσφυγών ότι δεν εξέτασε ούτε αν πληρούνταν οι εν λόγω προϋποθέσεις ούτε αν η Επιτροπή όφειλε να εκδώσει απόφαση βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του εν λόγω κανονισμού.

33 Ομοίως, επισημαίνεται ότι δεν ασκούν επιρροή ούτε οι επικρίσεις της προσφεύγουσας σχετικά με τις εκτιμήσεις που παρατίθενται στο έγγραφο της 17ης Δεκεμβρίου 2020 για τις επιπτώσεις της μη συμμετοχής της στην πλατφόρμα aFRR στην ασφάλεια του δικτύου ούτε η αναφορά που γίνεται στην απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2025, Swissgrid κατά Επιτροπής (C-121/23 P, EU:C:2025:83), με την οποία αναιρέθηκε η διάταξη της 21ης Δεκεμβρίου 2022, Swissgrid κατά Επιτροπής (T-127/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:868), και με την οποία είχε κριθεί απαράδεκτη η προσφυγή ακυρώσεως που είχε ασκήσει κατά του εν λόγω εγγράφου.

34 Πράγματι, ακόμη και αν, κατόπιν επανάληψης της διαδικασίας στην υπόθεση T-127/21, το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να ακυρώσει τυχόν αρνητική απόφαση περιλαμβανόμενη στο έγγραφο της 17ης Δεκεμβρίου 2020, μια τέτοια ακύρωση δεν θα παρήγε αποτελέσματα ισοδύναμα με την έκδοση απόφασης εκ μέρους της Επιτροπής για την έγκριση της συμμετοχής της Ελβετίας στην πλατφόρμα aFRR βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195. Βάσει του άρθρου 264, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, τα αποτελέσματα της ακύρωσης θα συνεπάγονταν την αναδρομική εξαφάνιση της απόφασης από την έννομη τάξη. Επομένως, οι διάδικοι θα περιέρχονταν στην κατάσταση στην οποία βρίσκονταν πριν από τις 17 Δεκεμβρίου 2020, χαρακτηριστικό της οποίας είναι η απουσία απόφασης της Επιτροπής βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195 για την έγκριση της συμμετοχής της Ελβετίας.

35 Τρίτον, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει ούτε η εκ μέρους της προσφεύγουσας αναφορά ότι ο ACER και το συμβούλιο προσφυγών έπρεπε να είναι σε θέση να εξετάσουν αν πληρούνταν οι προϋποθέσεις συμμετοχής της προσφεύγουσας στην πλατφόρμα aFRR, προκειμένου να μην υπάρχει «σοβαρό κενό στο δικαιοδοτικό σύστημα της Ένωσης».

36 Με μια τέτοια επιχειρηματολογία η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι, όσον αφορά τον δικαστικό έλεγχο του άρθρου 1, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού 2017/2195, υπάρχει ένα κενό το οποίο είναι αντίθετο προς την Ένωση δικαίου, της οποίας τα θεσμικά και λοιπά όργανα και οι οργανισμοί υπόκεινται σε έλεγχο της συμφωνίας των πράξεών τους, μεταξύ άλλων, με τη Συνθήκη και τις γενικές αρχές του δικαίου (απόφαση της 23ης Απριλίου 1986, Les Verts κατά

Κοινοβουλίου, 294/83, EU:C:1986:166, σκέψη 23· βλ. επίσης απόφαση της 26ης Ιουνίου 2012, Πολωνία κατά Επιτροπής, C-336/09 P, EU:C:2012:386, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

37 Συναφώς, καθόσον η έκδοση της απόφασης που προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195 απόκειται στην Επιτροπή, η προσφεύγουσα έχει τη δυνατότητα, σε περίπτωση που κρίνει ότι η Επιτροπή κακώς αρνείται να εκδώσει μια τέτοια απόφαση, να ασκήσει το ένδικο βοήθημα του άρθρου 265 ΣΛΕΕ, το οποίο αφορά την παράλειψη της Επιτροπής να εκδώσει απόφαση ή να λάβει θέση (απόφαση της 13ης Ιουλίου 1971, Deutscher Komponistenverband κατά Επιτροπής, 8/71, EU:C:1971:82, σκέψη 2· βλ. επίσης απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2013, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, C-196/12, EU:C:2013:753, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

38 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται πλάνη εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως

39 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το συμβούλιο προσφυγών, κρίνοντας ότι η απόφαση 15/2022 δεν μετέβαλε ουσιωδώς τη νομική της κατάσταση, παρέβη το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942. Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει στο συμβούλιο προσφυγών τη μη συνεκτίμηση του γεγονότος ότι, σε σχέση με το πλαίσιο υλοποίησης ως ίσχυε κατόπιν της έκδοσης της αποφάσεως 03/2020, η απόφαση 15/2022 προσέθεσε μία επιπλέον προϋπόθεση για τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην πλατφόρμα aFRR, καθόσον δεν αρκούσε πλέον η έκδοση απόφασης βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195 για την έγκριση της συμμετοχής της, αλλά έπρεπε επίσης η προσφεύγουσα να υπόκειται στο δίκαιο της Ένωσης. Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το συμβούλιο προσφυγών κακώς δεν έλαβε υπόψη τα αποτελέσματα της αποφάσεως 15/2022 επί των συμβάσεων στις οποίες αυτή αποτελεί συμβαλλόμενο μέρος.

40 Ο ACER, υποστηριζόμενος από την Επιτροπή, θεωρεί ότι το συμβούλιο προσφυγών δεν παρέβη το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942. Ο ACER υποστηρίζει επίσης ότι το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως είναι απαράδεκτο.

41 Στα σημεία 62 έως 67 της προσβαλλόμενης απόφασης, το συμβούλιο προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η απόφαση 15/2022 δεν παρήγε δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα τα οποία θα μπορούσαν να θίξουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή της, και τούτο διότι, πρώτον, η νομική κατάσταση της προσφεύγουσας δεν ρυθμιζόταν από την απόφαση 15/2022 αλλά από τον κανονισμό 2017/2195, δεύτερον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα δεν διέθετε δικαίωμα συμμετοχής στην πλατφόρμα aFRR δυνάμει της απόφασης 03/2020 δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι η απόφαση 15/2022 την αφορούσε άμεσα και ατομικά και, τρίτον, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα είχε συμμετάσχει στο παρελθόν σε σχέδια δημιουργίας πλατφόρμας ή στις σχετικές συμβάσεις δεν ασκούσε επιρροή.

42 Το άρθρο 28 του κανονισμού 2019/942, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αποφάσεις υποκείμενες σε προσφυγή», διευκρινίζει στην παράγραφο 1 ότι κάθε «φυσικό ή νομικό πρόσωπο, συμπεριλαμβανομένων των ρυθμιστικών αρχών, δύναται να προσβάλει απόφαση που

αναφέρεται στο άρθρο 2 στοιχείο δ), η οποία απευθύνεται σε αυτό ή απόφαση η οποία, παρότι έχει τον τύπο απόφασης που απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο, αφορά άμεσα και προσωπικά το συγκεκριμένο πρόσωπο».

43 Δεδομένου ότι η ως άνω διάταξη θεσπίστηκε με πρότυπο τη διάταξη που αφορά την προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου και, ειδικότερα, το πρώτο σκέλος του τέταρτου εδαφίου του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα της νομολογίας που αφορά τη διάταξη αυτή.

44 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, αφενός, η άσκηση προσφυγής ακυρώσεως, όταν ο προσφεύγων είναι φυσικό ή νομικό πρόσωπο, είναι δυνατή μόνον αν η προσβαλλόμενη πράξη παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή του. Αφετέρου, όσον αφορά ειδικότερα την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά πράξεως της οποίας το ως άνω πρόσωπο δεν είναι αποδέκτης, η εν λόγω απαίτηση συμπίπτει με τις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κατά τις οποίες η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να αφορά άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα (πρβλ. απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψεις 37 και 38).

45 Όσον αφορά την προϋπόθεση του άμεσου επηρεασμού, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η προϋπόθεση ότι η πράξη που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής πρέπει να αφορά άμεσα ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, απαιτεί η εν λόγω πράξη να παράγει άμεσα αποτελέσματα έναντι της νομικής καταστάσεως του ιδιώτη και να μην αφήνει καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες της, οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή της, καθόσον αυτή έχει καθαρά αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικά από ρύθμιση της Ένωσης, χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλομένων κανόνων (βλ. απόφαση της 13ης Μαρτίου 2008, Επιτροπή κατά Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

46 Όσον αφορά το ζήτημα κατά πόσον η πράξη αφορά ατομικά τον προσφεύγοντα, κατά πάγια νομολογία, φυσικό ή νομικό πρόσωπο άλλο από τον αποδέκτη μιας πράξεως δεν μπορεί να προβάλει ότι η πράξη αυτή το αφορά ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, παρά μόνον εάν η εν λόγω πράξη το επηρεάζει λόγω της ιδιαιτερότητας της περιπτώσεώς του ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς την εξατομίκευση του αποδέκτη της πράξεως (απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής, 25/62, EU:C:1963:17, σ. 939· βλ. επίσης απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Stichting Woonlinie κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-133/12 P, EU:C:2014:105, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

47 Τα δύο σκέλη του λόγου ακυρώσεως πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων.

Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως

48 Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση 15/2022 προσέθεσε μια προϋπόθεση για τη συμμετοχή της, πλέον εκείνης που αφορά την έκδοση αποφάσεως από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195. Ουσιαστικά, ισχυρίζεται ότι, ακόμη και στην περίπτωση που η Επιτροπή εξέδιδε απόφαση για την έγκριση της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην πλατφόρμα aFRR βάσει του

προαναφερθέντος άρθρου 1, παράγραφος 7, η προσφεύγουσα δεν θα ενέπιπτε στον ορισμό του «ΔΣΜ μέλους» ο οποίος διαλαμβάνεται στο πλαίσιο υλοποίησης κατόπιν της τροποποίησής του με την απόφαση 15/2022.

49 Συναφώς, αρκεί να υπογραμμιστεί ότι η ως άνω επιχειρηματολογία στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του πλαισίου υλοποίησης, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 15/2022. Συγκεκριμένα, η έννοια των «ΔΣΜ στους οποίους εφαρμόζεται ο κανονισμός 2017/2195», η οποία περιλαμβάνεται πλέον στον ορισμό του «ΔΣΜ μέλους» (βλ. σκέψη 11 ανωτέρω), θα μπορούσε να ερμηνευθεί μόνον ως καταλαμβάνουσα και την προσφεύγουσα, εφόσον η Επιτροπή εκδώσει απόφαση με την οποία εγκρίνει τη συμμετοχή της στην πλατφόρμα aFRR βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195.

50 Πράγματι, στο μέτρο που η απόφαση 15/2022 εκδόθηκε βάσει του κανονισμού 2017/2195, οι διατάξεις του πλαισίου υλοποίησης, όπως τροποποιήθηκαν με την απόφαση αυτή, πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπο σύμφωνο προς τις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού, εκτός αν η έννοιά τους είναι σαφής και όχι διφορούμενη και, ως εκ τούτου, δεν χρήζει ερμηνείας (πρβλ. απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2021, Daimler κατά Επιτροπής, T-359/19, EU:T:2021:568, σκέψη 92).

51 Από το γεγονός όμως ότι ο κανονισμός 2017/2195 προβλέπει ρητώς τη συμμετοχή των ελβετικών ΔΣΜ υπό τις προϋποθέσεις και κατά τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 1, παράγραφοι 6 και 7, προκύπτει κατ' ανάγκην ότι η φράση «ΔΣΜ στους οποίους εφαρμόζεται ο κανονισμός [2017/2195]», η οποία διαλαμβάνεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ιζ', του πλαισίου υλοποίησης, πρέπει να ερμηνευθεί ως καταλαμβάνουσα ελβετικούς ΔΣΜ των οποίων η συμμετοχή έχει γίνει δεκτή βάσει του εν λόγω κανονισμού.

52 Επομένως, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως

53 Με το δεύτερο σκέλος η προσφεύγουσα επικαλείται τις συνέπειες της τροποποίησης του γράμματος του πλαισίου υλοποίησης επί της συμφωνίας συνεργασίας Picasso προκειμένου να υποστηρίξει ότι η απόφαση 15/2022 μετέβαλε ουσιωδώς τη νομική κατάστασή της.

– *Επί του παραδεκτού του δευτέρου σκέλους, το οποίο αμφισβητεί ο ACER*

54 Ο ACER θεωρεί ότι το υπό κρίση σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως είναι απαράδεκτο, καθόσον η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε το αντίγραφο της συμφωνίας συνεργασίας Picasso ως παράρτημα του δικογράφου της προσφυγής της, αλλά αναφέρεται γενικώς και αορίστως στο περιεχόμενό του.

55 Δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο εφαρμόζεται στη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου βάσει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και δυνάμει του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, κάθε εισαγωγικό της δίκης έγγραφο πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς, τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που προβάλλονται, καθώς και συνοπτική έκθεση των εν λόγω ισχυρισμών. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να καθίσταται δυνατό στον μεν καθού να προετοιμάσει την άμυνά του, στο δε Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής, χωρίς να χρειάζεται ενδεχομένως άλλα

στοιχεία. Για να εξασφαλιστεί η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης είναι απαραίτητο, για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται να προκύπτουν κατά τρόπο συνακόλουθο και κατανοητό από το ίδιο το δικόγραφο (πρβλ. διάταξη της 28ης Απριλίου 1993, De Hoe κατά Επιτροπής, T-85/92, EU:T:1993:39, σκέψη 20 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, με το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να διευκρινίζεται σε τι συνίσταται ο λόγος ακυρώσεως στον οποίο στηρίζεται η προσφυγή και, ως εκ τούτου, απλώς και μόνον η αφηρημένη επίκλησή του δεν ικανοποιεί τις επιταγές του Κανονισμού Διαδικασίας. Ανάλογες απαιτήσεις προβλέπονται όταν προβάλλεται αιτίαση προς στήριξη κάποιου λόγου (βλ. απόφαση της 25ης Μαρτίου 2015, Βέλγιο κατά Επιτροπής, T-538/11, EU:T:2015:188, σκέψη 131 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· διάταξη της 27ης Νοεμβρίου 2020, PL κατά Επιτροπής, T-728/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:575, σκέψη 64).

56 Πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι έχει συμβατικό δικαίωμα συμμετοχής στην πλατφόρμα aFRR βάσει της συμφωνίας συνεργασίας Picasso. Δεύτερον, θεωρεί ότι το πλαίσιο υλοποίησης, το οποίο προσαρτάται ως παράρτημα στην απόφαση 15/2022, της στερεί εν τέλει το συμβατικό αυτό δικαίωμα. Τρίτον, εφαρμόζοντας κατ' αναλογίαν τη θέση του Γενικού Δικαστηρίου στις αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 2007, Alrosa κατά Επιτροπής (T-170/06, EU:T:2007:220, σκέψη 39), και της 12ης Δεκεμβρίου 2018, Groupe Canal + κατά Επιτροπής (T-873/16, EU:T:2018:904, σκέψεις 22 έως 27), συνάγει ότι η απόφαση 15/2022 μετέβαλε ουσιωδώς τη νομική κατάστασή της.

57 Μια τέτοια επιχειρηματολογία είναι απολύτως σύμφωνη με το άρθρο 76, στοιχείο δ′, του Κανονισμού Διαδικασίας.

58 Το στοιχείο όμως που αμφισβητεί ο ACER αφορά το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει αποδείξεις όσον αφορά την πραγματική παραδοχή στην οποία στηρίζει την ως άνω επιχειρηματολογία, δηλαδή την ύπαρξη συμβατικού δικαιώματος συμμετοχής στην πλατφόρμα aFRR δυνάμει της συμφωνίας συνεργασίας Picasso, καθόσον δεν προσαρτά ως παράρτημα στο δικόγραφο της προσφυγής της αντίγραφο της συμφωνίας αυτής.

59 Πράγματι, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε αντίγραφο της συμφωνίας συνεργασίας Picasso ως παράρτημα στο δικόγραφο της προσφυγής της. Με το υπόμνημα απαντήσεως δικαιολόγησε την απουσία του αντιγράφου επικαλούμενη την περιπλοκότητα και την έκταση του εγγράφου καθώς και το άσκοπο της προσκόμισής του, αλλά πρότεινε ωστόσο σχετικό αποδεικτικό μέσο. Κατόπιν μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, η προσφεύγουσα κοινοποίησε στο Γενικό Δικαστήριο αντίγραφο της συμφωνίας συνεργασίας Picasso καθώς και αντίγραφο της κύριας συμφωνίας.

60 Κατά το άρθρο 85, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα «αποδεικτικά στοιχεία προσκομίζονται και τα αποδεικτικά μέσα προτείνονται στο πλαίσιο της πρώτης ανταλλαγής υπομνημάτων» και, κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, «οι κύριοι διάδικοι μπορούν να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία ή να προτείνουν αποδεικτικά μέσα και με τα υπομνήματα απαντήσεως και ανταπαντήσεως, εφόσον δικαιολογήσουν την καθυστέρηση αυτή».

61 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δικαιολόγησε την καθυστερημένη πρόταση αποδεικτικών μέσων κατά την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας υπογραμμίζοντας, κατ' ουσίαν, ότι δεν ήταν αναγκαίο να αποδείξει την ύπαρξη του συμβατικού δικαιώματος συμμετοχής της στην πλατφόρμα aFRR.

62 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα, με την προσφυγή που είχε ασκήσει ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών, υποστήριξε ότι η απόφαση 15/2022 έθιγε τα συμβατικά δικαιώματά της, όπως ο εν λόγω ισχυρισμός συνοψίστηκε από το συμβούλιο προσφυγών στο σημείο 48 της προσβαλλόμενης απόφασης. Πλην όμως, το συμβούλιο προσφυγών απέρριψε το επιχείρημα ως αλυσιτελές και όχι λόγω του ότι η προσφεύγουσα δεν είχε αποδείξει τα δικαιώματα που επικαλέστηκε, υπογράμμισε δε στο σημείο 64 της προσβαλλόμενης απόφασης ότι η επίκληση προηγούμενης συμμετοχής της προσφεύγουσας σε σχέδια δημιουργίας πλατφόρμας ή σε συμβατικές ρυθμίσεις δεν μπορούσε να θέσει υπό αμφισβήτηση τις ειδικές διατάξεις του κανονισμού 2017/2195. Επομένως, η προσφεύγουσα μπορούσε ευλόγως να θεωρήσει ότι δεν όφειλε να αποδείξει την ύπαρξη των συμβατικών αυτών δικαιωμάτων, το υποστατό των οποίων δεν είχε αμφισβητηθεί από το συμβούλιο προσφυγών.

63 Συνεπώς, η ένσταση απαραδέκτου του ACER πρέπει να απορριφθεί.

– *Επί της ουσίας εξέταση του δεύτερου σκέλους*

64 Όσον αφορά την επί της ουσίας εξέταση του δεύτερου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα έχει υπογράψει τόσο την κύρια συμφωνία όσο και τη συμφωνία συνεργασίας Picasso.

65 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι οι συμβάσεις στις οποίες η προσφεύγουσα είναι συμβαλλόμενο μέρος έχουν ως αντικείμενο τη ρύθμιση της λειτουργίας της πλατφόρμας aFRR συμφώνως προς τον κανονισμό 2017/2195 και το πλαίσιο υλοποίησης. Επομένως, από την ανάγνωση του προοιμίου της κύριας συμφωνίας, η οποία ισχύει για όλες τις προβλεπόμενες από τον κανονισμό 2017/2195 πλατφόρμες, προκύπτει ότι σκοπός της συμφωνίας αυτής είναι να καθορίσει το πλαίσιο των αμοιβαίων υποχρεώσεων των μερών όσον αφορά την ανάπτυξη, τη συντήρηση και τη λειτουργία των πλατφορμών, σύμφωνα με τα πλαίσια υλοποίησης που θεσπίζονται δυνάμει του εν λόγω κανονισμού. Ομοίως, από το προοίμιο της συμφωνίας συνεργασίας Picasso προκύπτει ότι η εν λόγω συμφωνία εκδόθηκε σε συνέχεια του κανονισμού 2017/2195, του πλαισίου υλοποίησης και της κύριας συμφωνίας.

66 Εντούτοις, δεν συνάγεται εκ των ανωτέρω ότι η τροποποίηση του ορισμού της έννοιας του «ΔΣΜ μέλους» είχε ως αποτέλεσμα να στερηθεί η προσφεύγουσα τη δυνατότητα άσκησης των συμβατικών δικαιωμάτων της και, επομένως, δεν συνάγεται ότι η τροποποίηση αυτή παρήγαγε άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής κατάστασής της κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 44 ανωτέρω.

67 Πρώτον, υπενθυμίζεται ότι σκοπός της πλατφόρμας aFRR είναι η ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης από εφεδρείες αποκατάστασης συχνότητας με αυτόματη ενεργοποίηση.

68 Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ακόμη και πριν από την έκδοση της απόφασης 15/2022, η προσφεύγουσα δεν διέθετε ανεπιφύλακτο συμβατικό δικαίωμα χρήσης της πλατφόρμας aFRR για τον ανωτέρω αναφερόμενο σκοπό.

69 Πράγματι, δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους, αφενός, ότι η δυνατότητα αυτή δεν παρέχεται σε όλους τους «ΔΣΜ μέλη», αλλά μόνον σε εκείνους οι οποίοι χαρακτηρίζονται ως «συμμετέχοντες ΔΣΜ» και, αφετέρου, ότι οι συμβάσεις στις οποίες η προσφεύγουσα είναι

συμβαλλόμενο μέρος εξαρτούν τη δυνατότητα συμμετοχής της στην πλατφόρμα aFRR από απόφαση την οποία εκδίδει η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 1 του κανονισμού 2017/2195, όπως επιβεβαιώνεται, μεταξύ άλλων, από το σημείο 8.3 της κύριας συμφωνίας.

70 Τρίτον, στο μέτρο που πριν από την έκδοση της απόφασης 15/2022 η προσφεύγουσα δεν διέθετε, βάσει των επίμαχων συμβάσεων και ανεξαρτήτως του ενδεχόμενου χαρακτηρισμού της ως «ΔΣΜ μέλους», συμβατικό δικαίωμα χρήσης της πλατφόρμας aFRR για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης χωρίς να υπάρχει σχετική απόφαση της Επιτροπής, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η απόφαση 15/2022 της στέρησε ένα τέτοιο δικαίωμα και ότι, ως εκ τούτου, η απόφαση αυτή παρήγαγε άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής κατάστασής της κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 45 ανωτέρω.

71 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το συμβούλιο προσφυγών δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα απορρίπτοντας την προσφυγή ως απαράδεκτη με την αιτιολογία ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942.

72 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το δεύτερο σκέλος και, κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος προβάλλεται επικουρικώς και αφορά, κατ' ουσίαν, έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού 2017/2195

73 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα προβάλλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2017/2195, υπό την έννοια του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, σε περίπτωση που το άρθρο 1, παράγραφοι 6 και 7, του εν λόγω κανονισμού ήθελε ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποκλείει την Ελβετία από τις πλατφόρμες εξισορρόπησης, μολονότι η μη συμμετοχή της θα έθετε σε κίνδυνο την ασφάλεια λειτουργίας του συστήματος.

74 Ο ACER θεωρεί ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως είναι απαράδεκτος, καθόσον η προσφεύγουσα δεν άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά του κανονισμού 2017/2195 και δεν απέδειξε ότι αμφισβητούνταν το παραδεκτό μιας τέτοιας προσφυγής.

75 Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η ορθή απονομή της δικαιοσύνης δικαιολογεί την εξέταση επί της ουσίας της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας που προέβαλε η προσφεύγουσα, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποφανθεί προηγουμένως επί του παραδεκτού της ενστάσεως αυτής (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2002, Συμβούλιο κατά Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, σκέψη 52).

76 Η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας αποτελείται από πέντε σκέλη με τα οποία προβάλλεται, αντιστοίχως, κατ' ουσίαν, πρώτον, υπέρβαση του εύρους των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων της Επιτροπής, δεύτερον, παράβαση του άρθρου 3, στοιχεία η' και θ', και του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΕ) 2019/943 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Ιουνίου 2019, σχετικά με την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ 2019, L 158, σ. 54), τρίτον, παράβαση του άρθρου 218, παράγραφος 6, ΣΛΕΕ, τέταρτον, παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, της Συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, της 22ας Ιουλίου 1972 (ΕΕ ελλ. έκδ. 11/033, σ. 191) (στο εξής: Συμφωνία Ελευθέρων Συναλλαγών) και, πέμπτον, παραβίαση της αρχής της πρόληψης, η οποία απορρέει από το εθιμικό διεθνές δίκαιο.

77 Ο ACER, υποστηριζόμενος από την Επιτροπή, θεωρεί ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως

78 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν είχε αρμοδιότητα να ρυθμίσει το ζήτημα της συμμετοχής της Ελβετίας στην πλατφόρμα aFRR εκδίδοντας τον κανονισμό 2017/2195. Αφενός, ισχυρίζεται ότι η συμμετοχή της Ελβετίας στην πλατφόρμα aFRR αποτελεί ουσιώδες ζήτημα το οποίο δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο εκτελεστικής πράξεως. Αφετέρου, και εν πάση περιπτώσει, ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή, θεσπίζοντας κανόνες επί του ζητήματος αυτού, υπερέβη την έκταση της εξουσιοδότησης που της είχε παρασχεθεί, ρυθμίζοντας τομέα ως προς τον οποίο ο κανονισμός 2019/943 σιωπά και αναγνωρίζοντας στον εαυτό της απεριόριστη εξουσία εκτιμήσεως προκειμένου να αποφασίσει σχετικά με τη συμμετοχή της Ελβετίας στις πλατφόρμες εξισορρόπησης.

79 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι ο κανονισμός 2017/2195 έχει ως νομική βάση το άρθρο 18, παράγραφος 3, στοιχεία β′ και δ′, και παράγραφος 5, του κανονισμού 714/2009. Καθόσον από το άρθρο 18, παράγραφος 5, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 714/2009 προκύπτει ότι σε σχέση με την παράγραφο 3 του εν λόγω άρθρου η Επιτροπή μπορεί να εκδίδει μόνον κατευθυντήριες γραμμές, υπό το πρίσμα της διάκρισης που γίνεται στα άρθρα 290 και 291 της Συνθήκης ΛΕΕ μεταξύ «κατ' εξουσιοδότηση πράξεως» και «εκτελεστικής πράξεως», οι εξουσίες της Επιτροπής εμπίπτουν στη δεύτερη κατηγορία. Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από τον κανονισμό 2019/943 με τον οποίο αναδιατυπώθηκε ο κανονισμός 714/2009, η δε αντίστοιχη διάταξη, δηλαδή το άρθρο 61, παράγραφοι 4 έως 6, του κανονισμού 2019/943, αναφέρεται ρητώς στην έκδοση «εκτελεστικών πράξεων».

80 Κατά το άρθρο 291, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, όταν απαιτούνται ενιαίες προϋποθέσεις για την εκτέλεση των νομικά δεσμευτικών πράξεων της Ένωσης, οι πράξεις αυτές αναθέτουν εκτελεστικές αρμοδιότητες στην Επιτροπή ή, σε ειδικές και δεόντως αιτιολογημένες περιπτώσεις καθώς και στις περιπτώσεις των άρθρων 24 και 26 ΣΕΕ, στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

81 Όταν ανατίθενται στην Επιτροπή εκτελεστικές αρμοδιότητες βάσει του άρθρου 291, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, το θεσμικό όργανο καλείται να διευκρινίσει το περιεχόμενο της οικείας νομοθετικής πράξεως, προκειμένου να διασφαλιστεί η εφαρμογή της υπό ενιαίες προϋποθέσεις σε όλα τα κράτη μέλη (πρβλ. απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2014, Κοινοβούλιο κατά Επιτροπής, C-65/13, EU:C:2014:2289, σκέψη 43).

82 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η θέσπιση των ουσιωδών κανόνων ρυθμιζόμενου θέματος, όπως το επίμαχο στην υπό κρίση υπόθεση, ανήκει αποκλειστικώς στην αρμοδιότητα του νομοθέτη της Ένωσης και οι κανόνες αυτοί πρέπει να περιλαμβάνονται στο σώμα του βασικού νομοθετήματος. Επομένως, δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο εξουσιοδοτήσεως εκτελεστικών πράξεων οι διατάξεις που θεσπίζουν τα ουσιώδη στοιχεία ορισμένου βασικού νομοθετήματος, του οποίου η έκδοση προϋποθέτει πολιτικές επιλογές εμπίπτουσες στην αποκλειστική ευθύνη του νομοθέτη της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-355/10, EU:C:2012:516, σκέψεις 64 έως 66 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

83 Το ζήτημα ποια στοιχεία του ρυθμιζόμενου θέματος πρέπει να χαρακτηρίζονται ως ουσιώδη πρέπει να στηρίζεται σε αντικειμενικά στοιχεία τα οποία μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο δικαστικού ελέγχου και επιβάλλεται να λαμβάνονται υπόψη τα χαρακτηριστικά και οι ιδιαιτερότητες του ρυθμιζόμενου θέματος (πρβλ. απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-355/10, EU:C:2012:516, σκέψεις 67 και 68).

84 Εξάλλου, κατ' εφαρμογήν πάγιας νομολογίας, η Επιτροπή διευκρινίζει την οικεία νομοθετική πράξη εφόσον οι διατάξεις της εκτελεστικής πράξεως την οποία εκδίδει, αφενός, συνάδουν με τους βασικούς γενικούς σκοπούς που επιδιώκονται με τη νομοθετική πράξη και, αφετέρου, είναι αναγκαίες ή χρήσιμες για την εφαρμογή της τελευταίας, χωρίς ωστόσο να τη συμπληρώνουν ούτε να την τροποποιούν, ακόμη και ως προς τα μη ουσιώδη στοιχεία της (πρβλ. απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2014, Κοινοβούλιο κατά Επιτροπής, C-65/13, EU:C:2014:2289, σκέψεις 45 και 46).

85 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι εν λόγω προϋποθέσεις πληρούνται εν προκειμένω.

86 Όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από την αιτιολογική σκέψη 1 του κανονισμού 714/2009 και από την αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 2019/943, σκοπός των εν λόγω κανονισμών είναι η δημιουργία εσωτερικής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας, η οποία θα βασίζεται σε δίκαιους κανόνες για τις διασυνοριακές ανταλλαγές ηλεκτρικής ενέργειας, προκειμένου να βελτιωθεί ο ανταγωνισμός στην εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας. Ο κανονισμός 2017/2195 εντάσσεται στο πλαίσιο της επίτευξης του σκοπού αυτού, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 10 του εν λόγω κανονισμού, από τις οποίες προκύπτει ότι ο αυτός αποσκοπεί στην ενοποίηση των αγορών ενέργειας εξισορρόπησης, η οποία θα πρέπει να διευκολυνθεί με τη δημιουργία κοινών ευρωπαϊκών πλατφορμών με σκοπό τη δημιουργία μιας πλήρως λειτουργικής και διασυνδεδεμένης εσωτερικής αγοράς ενέργειας.

87 Εν προκειμένω, όπως είχε την ευκαιρία να επισημάνει το Δικαστήριο, η Ελβετική Συνομοσπονδία, με την άρνηση προσχώρησης στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), δεν δέχθηκε το σχέδιο δημιουργίας ενός ενοποιημένου οικονομικού συνόλου με ενιαία αγορά, στηριζόμενου σε κοινούς μεταξύ των μελών του κανόνες, αλλά προέκρινε τη λύση των διμερών συμφωνιών, σε συγκεκριμένους τομείς, με την Ένωση και τα κράτη μέλη της. Ως εκ τούτου, η Ελβετική Συνομοσπονδία δεν προσχώρησε στην εσωτερική αγορά της Ένωσης (αποφάσεις της 12ης Νοεμβρίου 2009, Grimme, C-351/08, EU:C:2009:697, σκέψη 27, και της 7ης Μαρτίου 2013, Ελβετία κατά Επιτροπής, C-547/10 P, EU:C:2013:139, σκέψεις 78 και 79).

88 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο αποκλεισμός των ΔΣΜ που δραστηριοποιούνται στην Ελβετία από τις προβλεπόμενες στον κανονισμό 2017/2195 πλατφόρμες, υπό την επιφύλαξη της εναλλακτικής λύσης του διμερούς διακανονισμού, ο οποίος παραμένει πάντοτε δυνατός, δικαιολογείται πλήρως υπό το πρίσμα των σκοπών που επιδιώκει ο κανονισμός 714/2009 και, ιδίως, του σκοπού της δημιουργίας εσωτερικής αγοράς.

89 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η πρώτη από τις δύο περιπτώσεις στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 1, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/2195 αφορά ακριβώς τη σύναψη διμερούς συμφωνίας με την Ελβετική Συνομοσπονδία, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 87 ανωτέρω, δεδομένου ότι πρόκειται για την περίπτωση κατά την οποία «το εθνικό […] δίκαιο [της Ελβετίας] εφαρμόζει τις βασικές διατάξεις της ενωσιακής νομοθεσίας για την αγορά ηλεκτρικής ενέργειας και […] υφίσταται διακυβερνητική συμφωνία συνεργασίας στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας μεταξύ της Ένωσης και της Ελβετίας».

90 Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι η δεύτερη περίπτωση στην οποία αναφέρεται το άρθρο 1, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/2195 αφορά την πιθανότητα «ο αποκλεισμός της Ελβετίας [να] ενδέχεται να προκαλέσει μη προγραμματισμένες φυσικές ροές ισχύος μέσω της Ελβετίας οι οποίες θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια του συστήματος της περιφέρειας». Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή, καθιστώντας δυνατόν, κατ' εξαίρεση, να υπάρξει περίπτωση μονομερούς συμμετοχής της Ελβετίας στις πλατφόρμες για λόγους οι οποίοι σχετίζονται με την ασφάλεια του δικτύου, θέσπισε απλώς έναν «αναγκαίο ή χρήσιμο» κανόνα κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 84 ανωτέρω, στον βαθμό που συγκέρασε το γεγονός της μη συμμετοχής της Ελβετίας στην εσωτερική αγορά με την απαίτηση κατοχύρωσης της ασφάλειας και της αξιοπιστίας του δικτύου, η οποία διέπνεε ολόκληρο τον κανονισμό 714/2009 και η οποία χαρακτηρίζει και τον κανονισμό 2019/943.

91 Συναφώς, όσον αφορά την εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής κατά την έκδοση της αποφάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195, επισημαίνεται ότι η εξουσία αυτή δεν είναι ασυμβίβαστη με τη φύση του κανονισμού 2017/2195 ως εκτελεστικής πράξεως. Πράγματι, η εν λόγω εξουσία εκτιμήσεως είναι σύμφυτη με την εξέταση του ζητήματος, πρώτον, αν ο αποκλεισμός της Ελβετίας μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα τη διέλευση μη προγραμματισμένων φυσικών ροών ηλεκτρικής ενέργειας, δεύτερον, αν οι ροές αυτές είναι ικανές να απειλήσουν την ασφάλεια του δικτύου της περιφέρειας και, τρίτον, αν τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των ελβετικών ΔΣΜ συνάδουν με εκείνα των ΔΣΜ που δραστηριοποιούνται εντός της Ένωσης. Δεν αποτελεί χάραξη πολιτικής κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 82 ανωτέρω.

92 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν υπερέβη τα όρια της εκτελεστικής αρμοδιότητάς της κατά την έκδοση του κανονισμού 2017/2195.

93 Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως

94 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο κανονισμός 2017/2195, καθόσον την αποκλείει από την πλατφόρμα aFRR, αντιβαίνει στο άρθρο 3, στοιχεία η' και θ', του κανονισμού 2019/943 καθώς και στο άρθρο 6, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού.

95 Πρώτον, το άρθρο 3 του κανονισμού 2019/943 φέρει τον τίτλο «Αρχές που διέπουν τη λειτουργία των αγορών ηλεκτρικής ενέργειας» και περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο II του οποίου αντικείμενο είναι οι «γενικοί κανόνες για την αγορά ηλεκτρικής ενέργειας». Κατά τη διάταξη αυτή:

«Τα κράτη μέλη, οι ρυθμιστικές αρχές, οι διαχειριστές συστημάτων μεταφοράς, οι διαχειριστές συστημάτων διανομής, οι διαχειριστές αγοράς και οι κατ' εξουσιοδότηση διαχειριστές διασφαλίζουν ότι οι αγορές ηλεκτρικής ενέργειας λειτουργούν σύμφωνα με τις ακόλουθες αρχές:

[…]

η) αίρονται σταδιακά τα εμπόδια στις διασυνοριακές ροές ηλεκτρικής ενέργειας μεταξύ ζωνών προσφοράς ή κρατών μελών και στις διασυνοριακές συναλλαγές στο πλαίσιο των αγορών ηλεκτρικής ενέργειας και των συναφών αγορών υπηρεσιών·

θ) οι κανόνες της αγοράς προβλέπουν την περιφερειακή συνεργασία, όπου αυτή είναι αποτελεσματική·

[…]».

96 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν υφίσταται καμία αντίφαση μεταξύ του περιορισμού που επιβάλλει το άρθρο 1 του κανονισμού 2017/2195 ως προς το ποιοι ΔΣΜ μπορούν να συμμετέχουν στην πλατφόρμα aFRR και των σκοπών αυτών. Πράγματι, η συμμετοχή στην πλατφόρμα aFRR δεν αποτελεί το μοναδικό μέσο για την επίτευξη του σκοπού που διευκρινίζεται στο άρθρο 3, στοιχείο η′, του κανονισμού 2019/943. Συναφώς, αρκεί να υπογραμμιστεί ότι το άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1485 της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 2017, σχετικά με τον καθορισμό κατευθυντήριων γραμμών για τη λειτουργία του συστήματος μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ 2017, L 220, σ. 1) προβλέπει ρητώς ότι, «όταν συγχρονισμένη περιοχή περιλαμβάνει ΔΣΜ τόσο της Ένωσης όσο και τρίτων χωρών, εντός 18 μηνών από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού, όλοι οι ΔΣΜ στην εν λόγω συγχρονισμένη περιοχή επιδιώκουν να συνάψουν με τους ΔΣΜ τρίτων χωρών που δεν δεσμεύονται από τον παρόντα κανονισμό συμφωνία που ορίζει τη βάση για τη συνεργασία τους σχετικά με την ασφαλή λειτουργία των συστημάτων και ρυθμίσεις για τη συμμόρφωση των ΔΣΜ τρίτων χωρών, σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό».

97 Ομοίως, μολονότι ο σκοπός της περιφερειακής συνεργασίας που μνημονεύεται στο άρθρο 3, στοιχείο θ′, του κανονισμού 2019/943 μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει τη συνεργασία με τους ΔΣΜ τρίτων χωρών, όπως υπογραμμίζεται, μεταξύ άλλων, στην αιτιολογική σκέψη 70 του κανονισμού 2019/943 όσον αφορά την ασφαλή λειτουργία του συστήματος, η συνεργασία αυτή δεν προϋποθέτει ωστόσο κατ' ανάγκην πρόσβαση στις προβλεπόμενες από τον κανονισμό 2017/2195 πλατφόρμες, αλλά μπορεί να λάβει τη μορφή συμφωνιών μεταξύ των ΔΣΜ της Ένωσης και των ΔΣΜ των οικείων τρίτων χωρών, όπως προκύπτει από το άρθρο 13 του κανονισμού 2017/1485 που παρατίθεται στη σκέψη 96 ανωτέρω.

98 Δεύτερον, το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 2019/943, διευκρινίζει ότι «οι αγορές εξισορρόπησης διασφαλίζουν την ασφάλεια λειτουργίας του συστήματος, ενώ καθιστούν δυνατή τη μέγιστη χρήση και αποδοτική κατανομή της διαζωνικής δυναμικότητας μεταξύ των χρονικών πλαισίων». Επισημαίνεται, ωστόσο, ότι ο σκοπός αυτός πρέπει να συγκεραστεί με τη θέσπιση «δίκαιων κανόνων για τις διασυνοριακές ανταλλαγές ηλεκτρικής ενέργειας και, κατά συνέπεια, [την] ενίσχυση του ανταγωνισμού εντός της εσωτερικής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας», κατά το άρθρο 1, στοιχείο γ′, του ίδιου κανονισμού καθώς και με τη μη συμμετοχή της Ελβετίας στην εσωτερική αγορά. Για λόγους ανάλογους με εκείνους που εκτίθενται στις σκέψεις 90 και 91 ανωτέρω, ο συγκερασμός αυτός πραγματοποιείται για την ακρίβεια με το άρθρο 1, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού 2017/2195, καθόσον στο άρθρο αυτό προβλέπεται η δυνατότητα πρόσβασης της προσφεύγουσας στην πλατφόρμα aFRR για λόγους οι οποίοι σχετίζονται με την ασφάλεια του δικτύου, διασφαλίζοντας παράλληλα τον έλεγχο της συνοχής των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των ΔΣΜ που δραστηριοποιούνται στην Ένωση και στην Ελβετία.

99 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως

100 Κατά την προσφεύγουσα, αν το άρθρο 1, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού 2017/2195 ερμηνευόταν υπό την έννοια ότι παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να μην εγκρίνει τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις πλατφόρμες εξισορρόπησης ακόμη και στην περίπτωση σύναψης συμφωνίας μεταξύ της Ελβετικής Συνομοσπονδίας και της Ένωσης, η απόφαση την οποία εκδίδει το Συμβούλιο για τη σύναψη της εν λόγω συμφωνίας βάσει του άρθρου 218, παράγραφος 6, ΣΛΕΕ θα μπορούσε να καταστεί άνευ αποτελέσματος.

101 Επομένως, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως στηρίζεται στην παραδοχή ότι, σε περίπτωση σύναψης συμφωνίας μεταξύ της Ελβετικής Συνομοσπονδίας και της Ένωσης, η Επιτροπή θα μπορούσε να αποκλείσει το ενδεχόμενο η συμφωνία αυτή να παράγει αποτελέσματα με το να μην εκδώσει την απόφαση που προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195.

102 Πλην όμως, η ως άνω διαπίστωση είναι εσφαλμένη.

103 Βάσει του άρθρου 216, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, όταν η Ένωση συνάπτει διεθνείς συμφωνίες, τα θεσμικά όργανά της δεσμεύονται από τις συμφωνίες αυτές, οι οποίες, κατά συνέπεια, κατισχύουν των πράξεων της Ένωσης (βλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, Air Transport Association of America κ.λπ., C-366/10, EU:C:2011:864, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

104 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι διάταξη περιεχόμενη σε διεθνή συμφωνία έχει άμεσο αποτέλεσμα όταν, λαμβανομένων υπόψη του γράμματός της, του αντικειμένου και της φύσης της συμφωνίας, συνεπάγεται σαφή και συγκεκριμένη υποχρέωση που δεν εξαρτάται, ως προς την εκτέλεση ή τα αποτελέσματά της, από τη θέσπιση οποιασδήποτε μεταγενέστερης πράξης (πρβλ. αποφάσεις της 30ής Σεπτεμβρίου 1987, Demirel, 12/86, EU:C:1987:400, σκέψη 14, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2018, Gazprom Neft κατά Συμβουλίου, T-735/14 και T-799/14, EU:T:2018:548, σκέψη 150).

105 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, εφόσον υπάρχει ρύθμιση της Ένωσης στον οικείο τομέα, η υπεροχή των συναπτόμενων από την Ένωση διεθνών συμφωνιών έναντι των διατάξεων του παράγωγου κοινοτικού δικαίου επιτάσσει να ερμηνεύονται οι διατάξεις αυτές, στο μέτρο του δυνατού, κατά τρόπο που να συνάδουν προς τις εν λόγω συμφωνίες (βλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, Digitalnet κ.λπ., C-320/11, C-330/11, C-382/11 και C-383/11, EU:C:2012:745, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

106 Επομένως, ακόμη και στην περίπτωση που η διάταξη της διεθνούς συμφωνίας στην οποία προβλέπεται η συμμετοχή της Ελβετίας δεν πληροί τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στη μνημονευόμενη στη σκέψη 104 ανωτέρω νομολογία, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να μην να λάβει υπόψη την ύπαρξη της συμφωνίας αυτής.

107 Ως εκ τούτου, το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως

108 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 2017/2195 συνιστά ποσοτικό περιορισμό στην εισαγωγή ηλεκτρικής ενέργειας ο οποίος αντίκειται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, της Συμφωνίας Ελευθέρων Συναλλαγών, το οποίο εφαρμόζεται στην ηλεκτρική ενέργεια. Υποστηρίζει ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί να γίνει επίκληση του άρθρου 13, παράγραφος 1, ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης. Ως εκ τούτου, στο μέτρο που ο κανονισμός 2017/2195 έχει ως αποτέλεσμα να μην επιτρέπει στην προσφεύγουσα να υποβάλλει προσφορές μέσω της πλατφόρμας aFRR, ενώ προβλέπει ότι η ενέργεια εξισορρόπησης εντός της Ένωσης μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ανταλλαγής μόνο μέσω των πλατφορμών εξισορρόπησης, αντιβαίνει στο άρθρο 13, παράγραφος 1, της Συμφωνίας Ελευθέρων Συναλλαγών. Επιπλέον, δεν συντρέχει κανένας δικαιολογητικός λόγος δημόσιας ασφάλειας βάσει του άρθρου 20 της εν λόγω συμφωνίας.

109 Κατά το άρθρο 13, παράγραφος 1, της Συμφωνίας Ελευθέρων Συναλλαγών, «[ο]υδείς νέος ποσοτικός περιορισμός επί των εισαγωγών ή μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος εισάγεται στις συναλλαγές μεταξύ της Κοινότητος και της Ελβετίας».

110 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν η νομιμότητα του κανονισμού 2017/2195 μπορεί να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα του άρθρου 13 της Συμφωνίας Ελευθέρων Συναλλαγών.

111 Κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι η ερμηνεία που έχει δοθεί στις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης, συμπεριλαμβανομένων των διατάξεων της Συνθήκης που αφορούν την εσωτερική αγορά, μεταξύ των οποίων και του άρθρου 28 ΣΛΕΕ, δεν μπορεί να ακολουθείται άνευ ετέρου στην περίπτωση ερμηνείας των εννοιών του «ποσοτικού περιορισμού» και του «μέτρου ισοδυνάμου αποτελέσματος» εάν δεν υφίστανται ρητές προς τούτο διατάξεις της ίδιας της συμφωνίας (πρβλ. αποφάσεις της 9ης Φεβρουαρίου 1982, Polydor και RSO Records, 270/80, EU:C:1982:43, σκέψεις 14 έως 16, της 12ης Νοεμβρίου 2009, Grimme, C-351/08, EU:C:2009:697, σκέψη 29, και της 24ης Σεπτεμβρίου 2013, Demirkan, C-221/11, EU:C:2013:583, σκέψη 44). Τέτοιες διατάξεις όμως δεν διαλαμβάνονται στη Συμφωνία Ελευθέρων Συναλλαγών.

112 Εν συνεχεία, για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 86 και 87 ανωτέρω, από τον συνδυασμό των αιτιολογικών σκέψεων 1 και 10 του κανονισμού 2017/2195 προκύπτει ότι η δημιουργία κοινών πλατφορμών εντάσσεται στο πλαίσιο της υλοποίησης της εσωτερικής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας, δηλαδή ενός ολοκληρωμένου οικονομικού συνόλου στηριζόμενου στην τήρηση κοινών κανόνων, στο οποίο δεν έχει προσχωρήσει η Ελβετική Συνομοσπονδία, καθόσον προτίμησε να συνάψει διμερείς συμφωνίες με την Ένωση και τα κράτη μέλη της σε συγκεκριμένους τομείς.

113 Τέλος, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή στα δικόγραφά της, κατά το άρθρο 1 της Συμφωνίας Ελευθέρων Συναλλαγών, αντικείμενο και σκοπός της εν λόγω συμφωνίας είναι «να προαγάγει διά της επεκτάσεως των αμοιβαίων εμπορικών συναλλαγών την αρμονική ανάπτυξη των οικονομικών σχέσεων μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας». Αντιθέτως, η Συμφωνία Ελευθέρων Συναλλαγών δεν αποσκοπεί στη δημιουργία οικονομικού χώρου με ομοιογενές ρυθμιστικό πλαίσιο.

114 Επομένως, ο αποκλεισμός της προσφεύγουσας από την πλατφόρμα aFRR δεν μπορεί να θεωρηθεί ποσοτικός περιορισμός επί των εισαγωγών ενέργειας εξισορρόπησης ή μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος, κατά την έννοια του άρθρου 13 της Συμφωνίας Ελευθέρων Συναλλαγών.

115 Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα δεν υπόκειται στους ίδιους κοινούς κανόνες με τους ΔΣΜ της Ένωσης και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι βρίσκεται σε κατάσταση ανάλογη με εκείνη των ΔΣΜ της Ένωσης σε σχέση με τον σκοπό της δημιουργίας εσωτερικής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς την ύπαρξη αυθαίρετης διάκρισης εις βάρος της.

116 Συνεπώς, το τέταρτο σκέλος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πέμπτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως

117 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι ο κανονισμός 2017/2195, σε περίπτωση που ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι την αποκλείει από την πλατφόρμα aFRR, θα ήταν προδήλως αντίθετος προς την αρχή της πρόληψης που απορρέει από το εθιμικό διεθνές δίκαιο και την

οποία η Ένωση οφείλει να τηρεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 5, ΣΕΕ. Υπογραμμίζει ότι ο εν λόγω κανόνας του εθιμικού διεθνούς δικαίου συνεπάγεται ότι τα κράτη δεν πρέπει να χρησιμοποιούν το έδαφός τους για πράξεις οι οποίες προσβάλλουν τα δικαιώματα άλλων κρατών. Κατά την προσφεύγουσα, εν προκειμένω, η Επιτροπή παρέβη προδήλως την υποχρέωση που υπέχει να επιδεικνύει την απαιτούμενη επιμέλεια προκειμένου να αποτρέπεται η επέλευση σημαντικών ζημιών στο ελβετικό έδαφος λόγω των πολύ συχνών μη προγραμματισμένων διερχόμενων από την Ελβετία φυσικών ροών ηλεκτρικής ενέργειας οι οποίες θα μπορούσαν να δημιουργηθούν από πλατφόρμα aFRR λειτουργούσα χωρίς τη συμμετοχή της και λόγω των επιπτώσεων της συμφόρησης και των συνεπακόλουθων αρνητικών συνεπειών.

118 Πρώτον, υπενθυμίζεται ότι από το άρθρο 3, παράγραφος 5, ΣΕΕ προκύπτει ότι η Ένωση συμβάλλει στην αυστηρή τήρηση και στην ανάπτυξη του διεθνούς δικαίου. Κατά συνέπεια, όταν εκδίδει μια πράξη, οφείλει να τηρεί το διεθνές δίκαιο στο σύνολό του, περιλαμβανομένου του εθιμικού διεθνούς δικαίου που δεσμεύει τα θεσμικά όργανα της Ένωσης (βλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, Air Transport Association of America κ.λπ., C-366/10, EU:C:2011:864, σκέψη 101 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

119 Συναφώς, είναι αληθές ότι, με την απόφαση Détroit de Corfou [(Ηνωμένο Βασίλειο κατά Αλβανίας) της 9ης Απριλίου 1949, Συλλογή 1949, σ. 22], το Διεθνές Δικαστήριο (ΔΔ) τόνισε, βασιζόμενο σε ορισμένες γενικές και αναγνωρισμένες αρχές, την «υποχρέωση κάθε κράτους να μην επιτρέπει τη χρήση του εδάφους του για πράξεις οι οποίες προσβάλλουν τα δικαιώματα άλλων κρατών». Το ΔΔ υπενθύμισε την ύπαρξη του εν λόγω εθιμικού κανόνα, μεταξύ άλλων, στην απόφασή του για τον χαρτοπολτό στον ποταμό Ουρουγουάη [(Αργεντινή κατά Ουρουγουάης), της 20ής Απριλίου 2010, Συλλογή 2010, σ. 45 και 46, σκέψη 101], από την οποία προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι ένα υποκείμενο διεθνούς δικαίου υπέχει την υποχρέωση επιμέλειας που απαιτείται κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων του.

120 Δεύτερον, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, προκειμένου ένας ιδιώτης να μπορεί να επικαλεστεί αρχή του εθιμικού διεθνούς δικαίου προκειμένου ο δικαστής της Ένωσης να εξετάσει το κύρος πράξεως της Ένωσης, θα πρέπει, αφενός, η εν λόγω αρχή να μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την αρμοδιότητα της Ένωσης να εκδώσει την οικεία πράξη και, αφετέρου, η πράξη αυτή να ενδέχεται να θίγει δικαιώματα τα οποία αντλεί ο ιδιώτης από το δίκαιο της Ένωσης ή να συνεπάγεται, για τον ιδιώτη, υποχρεώσεις από πλευράς δικαίου της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, Air Transport Association of America κ.λπ., C-366/10, EU:C:2011:864, σκέψη 107 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

121 Εν προκειμένω, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο οι δύο αυτές προϋποθέσεις να πληρούνται ως προς την προσφεύγουσα.

122 Αφενός, δεν αμφισβητείται ότι η Ελβετία αποτελεί μέρος της συγχρονισμένης περιοχής της ηπειρωτικής Ευρώπης και, de facto, περιβάλλεται γεωγραφικά από κράτη μέλη της Ένωσης. Υπό το πρίσμα αυτό, θα μπορούσε να γίνει δεκτό ότι η αρχή της πρόληψης μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την αρμοδιότητα της Ένωσης να θεσπίσει ρύθμιση η οποία μπορεί να επηρεάσει ολόκληρη την εν λόγω συγχρονισμένη περιοχή, συμπεριλαμβανομένης της Ελβετίας.

123 Αφετέρου, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα είναι ο μοναδικός διαχειριστής του ελβετικού δικτύου ηλεκτρικής ενέργειας, σε περίπτωση που η μη συμμετοχή της στην πλατφόρμα aFRR είχε ως συνέπεια να πρέπει να λάβει μέτρα λόγω των μη προγραμματισμένων φυσικών ροών ηλεκτρικής ενέργειας, θα μπορούσε να γίνει δεκτό ότι ο κανονισμός 2017/2195 δημιουργεί υποχρεώσεις εις βάρος της κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 120 ανωτέρω.

124 Τρίτον, δεδομένου ότι οι αρχές του εθιμικού διεθνούς δικαίου δεν χαρακτηρίζονται από τον ίδιο βαθμό σαφήνειας με τις διατάξεις διεθνούς συμφωνίας, ο σχετικός δικαστικός έλεγχος πρέπει κατ' ανάγκη να περιορίζεται στην εξέταση του ζητήματος αν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, εκδίδοντας την οικεία πράξη, υπέπεσαν σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ως προς τις προϋποθέσεις εφαρμογής της αρχής αυτής (βλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, Air Transport Association of America κ.λπ., C-366/10, EU:C:2011:864, σκέψη 110 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

125 Αντιθέτως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι πληρούται η ως άνω τρίτη προϋπόθεση.

126 Αφενός, όπως ήδη εκτέθηκε στις σκέψεις 96 και 97 ανωτέρω, το δίκαιο της Ένωσης προβλέπει ρητώς στο άρθρο 13 του κανονισμού 2017/1485 τη σύναψη συμφωνιών μεταξύ ΔΣΜ της Ένωσης και ΔΣΜ τρίτων χωρών όταν αυτοί βρίσκονται στην ίδια συγχρονισμένη περιοχή. Επομένως, η μη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην πλατφόρμα aFRR ουδόλως αποκλείει τη συνεργασία μεταξύ της προσφεύγουσας και των ΔΣΜ της Ένωσης για την ασφάλεια του δικτύου στη συγχρονισμένη περιοχή, η οποία, αντιθέτως, προωθείται.

127 Αφετέρου, όπως υπογραμμίστηκε στη σκέψη 90 ανωτέρω, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 1, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού 2017/2195 προβλέπει τη δυνατότητα της προσφεύγουσας να συμμετέχει στην πλατφόρμα aFRR, σε περίπτωση που η Επιτροπή κρίνει ότι «ο αποκλεισμός της Ελβετίας ενδέχεται να προκαλέσει μη προγραμματισμένες φυσικές ροές ισχύος μέσω της Ελβετίας οι οποίες θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια του συστήματος της περιφέρειας» και υπό την προϋπόθεση ότι τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των ελβετικών ΔΣΜ συνάδουν με εκείνα των ΔΣΜ που δραστηριοποιούνται στην Ένωση.

128 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή παρέβη προδήλως την υποχρέωση επιμέλειας την οποία απαιτείται να επιδεικνύει η Ένωση και η οποία απορρέει από τον εθιμικό κανόνα που επικαλείται η προσφεύγουσα, καθόσον επιτρέπει, κατ' αρχήν, τη συμμετοχή μόνον των ΔΣΜ της Ένωσης στην πλατφόρμα aFRR.

129 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το πέμπτο σκέλος και, κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως και η προσφυγή στο σύνολό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

130 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να υποχρεωθεί να φέρει τα δικαστικά έξοδά της και να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του ACER, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του τελευταίου.

131 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Η Επιτροπή φέρει, επομένως, τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**

2) **Η Swissgrid AG φέρει τα δικαστικά έξοδά της και καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα του Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Συνεργασία των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ACER).**

3) **Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.**

Škvařilová-Pelzl Nõmm Steinfatt

Kukovec Meyer

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Οκτωβρίου 2025.

(υπογραφές)